
SEBESTYÉN PÉTER

A dalnok egy királyra emlékezik

„Abban a délidőben jött, ahogy azt a Jóslat mondta; nem vetett árnyékot semmi és senki, csak Ő. Látás se hitte, se a Föld, hogy száznyolc irányba nyújtózik a sötét hiány. Tudtuk: a pipacsmezők vérén gázolt át; nem volt bátorságunk ránézni sem, csak akkor, mikor a fejét fölemelte.

Három lovas kísérte. Kezükben vesszőnyalábba ékelt bárd, mint a Sasok Fiainál. Fölismertük: vérszín-köpenyében Ő volt az; a tekercsek-ígérte Karmazsin Király. Az *Egy Jóslat* megmondta rég: megáll majd a Nap az égen; nem tud este lenni. Ő akkor intett és hallgatott; és eljött az éj.

Dolgok voltak nála; titokzatos és ragyogó dolgok, amiket nem készíthetett emberi kéz. Azt mondta: e dolgok neve nem más, mint *Könyv*. Azt is mondta, e dolgokban ott készül a világ maga; isteni sugalmat rejtegetnek, s általuk készül mind a létező. *Bár e dolgok jelei hasonlítottak a Tekercsek s a Jóslat szentségéhez, a létezőknek még soha nem fájt semmi ennyire – e tisztátalanságokhoz ember nem érhet; hozzájuk nem lehet köze.* A fényes napvilág is látta e gyalázatot; mégsem omlott pusztulásba. Lehet: ellene – talán – a Magas Isten sem tudta volna, mit cselekedjen.

Mert igaz: mindenek felett óhajtotta és kívánta az igazságot; uralma ezért volt oly rövid, véres és teljesen igazságtalan. Végül el akartuk pusztítani Őt; ám mielőtt megtehetjük volna, ránkörtök a fekete kentaurok a Három Hold éjjelén; a Király pedig eltűnt. Senki sem látta; senki nem értett semmit. A Jóslat ígérte ugyan: uralkodója lesz Ő a Földnek – de egyebet nem. Talán tudta hogy végeznénk vele, ezért elment. *Hisszük, hogy halott.* Ha él, megmételjezi a világot. A Jóslat Tekercsét elrejtettük. *Azokat* el akartuk égetni; ám semmilyen tűz nem fogott rajtuk. Ott vannak most a kirabolt palotában; nem volt olyan ember vagy más teremtmény, aki akár egyetlen pillantást mert volna vetni rájuk.”

Ennyit mondott a foglyulejtett, öreg dalnok a nagy csata után. Az, aki győzött, így szólt: „– Ő nem halt meg. Még tartozik neki az Idő. Hogy céljait nem értettétek, elhiszem. Másfelé igyekszik a Teremtés, mint a Király, aki a barátom. Te, öregember, velem maradsz. Azért a *Tekercseket* és a *Könyveket* magamhoz veszem; elvégre én leltem rájuk s majd általam fejeztetnek be” – szólt a dánok Nagyura, Vinland és Messzi-Thule királya, a Fekete Hamlet.

A trubadúr elköszön Királynőjétől

(él egy hölgy, aki azt állítja, hogy
én *e költő* reinkarnációja vagyok...)

Ezerszer írtam le a neved. Ezerszer átkoztam el a Teliholdat. Nem hívhatok se mélységet, se magasságot: az asszonyi szív megbabonázható ugyan, de végső akarata *nem*. Férjhez mégy, Eleonóra, Aquitania szép Királynője: ez országod érdeke. Nem irigyellek: Henrik egyszerűen elviselhetetlen. Egy vadkan. Hány vaddisznót nyilaztál le vagy döftél agyon, Úrnóm, a vadászatokon? Nem tudom, de sokat. Pajzsom védelmezett, ám nem volt szükséged rá. Egyetlen nagy fogócska-játék Neked a világ; engem is megragadtál és nem engedted el azóta sem. (Mit sem használtak a formulák, amiket az ily esetekre – például – *Alhazred* ajánl a *Necronomicon* lapjain; a *tyanai Apollonius* módszereivel is mindhiába próbálkoztam...) A bűbájt, az ősz igéket, miket vágyam és félelmem kívánt Reád, egyszerűen kinevetted.

Éjjelente *succubusok* kántálják fülembé az ostoba tennivalókat: hogyan kössem meg lelked, öled, gyönyörű kebleid; alig győzöm elhessegetni őket. Oly sok éve már... Amúgy: ha igaz a szerelem, a mágia fölösleges; a Mágus pedig ostoba. Angol földre lépsz, Úrnóm; hideg és esős ott a világ. Szakítok hát lelkemből még egy rózsaszálat: itt marad a könyv – az első vagy az utolsó –, a *Mabinogion*. Aztán távozom, még mielőtt Te is elmégy. Oly tájakra vezet utam, ahol emberi

szemnek nincsen láthatár. Még Neked sem, Úrnóm; pedig csodálatosabb és szababban asszonyt nem ismertem Nofretete óta, akinek nevét – rajtad kívül – itt még sohasem hallották.

Jobb lesz így. Dúl a fecsegés, locsogás, és túl sok pap próbál szúrósan nézni a szemembe. Eleinte szórakoztatott, mikor folyton beleizzadtak és megfájdult az a tökkelütött fejük. Most viszont már valami mást emlegetnek: üres a helyem a miséken; hogy testem nem fogja semmilyen fegyver; beszélő állatokat; csupa olyasmit, amiről sejtelmük sem lehet, nemhogy bizonyosságuk. Egy püspök – mindegy, melyik – azt állítja: szívemre égetve ott a *Pentagrammaton*. Te tudod, Úrnóm, az igazat; de mit számít már mindez?

Vigyázz a csuhásokkal; sosem kedvelték a Királynőt. Ezután Királyné leszel; ám Tóled függ, Henrik játékszerévé válsz-e, vagy úgy mozgatod őt, mint az ügyes itáliai mutatványosok a bábokat. Mégis féltetek: a férfivágy tüzelte, hatalommal

eltelt gonoszság ellen még az örök Éva ereje is kevés lehet; az irgalmatlanság keresztjei pedig már ezer éve állnak és bűneik az egekbe kiáltanak.

Tegnap láttalak a kertben; nem búcsúzkodom. Párnád alatt ott a pergamenre rótt kézirat: tégy vele, ahogy tetszik. Nap és Csillag kíséren, Eleonóra, lovagod és dalnokod halhatatlan szerelme. Arra kérlek még: a kalitkákból engedd szabadon madaraidat. Gondoskodom róla, hogy messzi hazájukba eljuthassanak, hiszen velük repülök én is: Chrétien de Troyes.

Feledékeny az ember. Remélem, nemsokára hírem se marad.